

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

MUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

CONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOYS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5

CAPS DE BROT

RICARDO DE LA VEGA

Sayneter de gran mérit,
pinta ab la ploma
y es lo pare de *Pepa*
la frescachona.
Barcelona avuy día
d' aplausos l' ompla,
escoltant sa *Verbena*
de la Paloma.

CRÓNICA

BARCELONA Y 'LS PELEGRINS

Varen venir á grans bandadas de totes las regions del Nort d' Espanya: de Galicia, Asturias, Provincias Vascongadas, Navarra y Aragó: van venir també 'ls de tot Catalunya, distingintse, no sols pel número sino també per la seva organissació, 'l súbdtis espirituals de D. Joseph, bisbe de Vich y regent de la mitra de Solsona.

Era impossible passar per qualsevol dels carrers céntrichs de la ciutat sense topar ab grups més ó menos numerosos de pelegrins. De un tros lluny se coneixian, quan no ab lo trajo, ó ab lo indispensable capellá que 'ls aconvoyava, ab lo posat que feyan. L' esplendor de las botigas, lo bati-bull de la circulació pedestre y rodada, lo rumor formidable de una gran ciutat en moviment continuo 'ls tenia mitj alelats, mitj tontos. Caminavan pesadament com per forsa y no sabian ahont fixar l' atenció de tantas cosas com tot de un plegat semblavan sollicitarla.

Alguns, desitjosos de no passar desapercibuts, proclamavan la seva qualitat de pelegrins, ostentant sobre del pit una creu de roba cusida á la pesa de cos. N' hi havia de distints colors, segons lo bisbat de que procedían. Cada remat tenia la seva creu, com cada bé destinat á la fira ó al escorxadador ostenta la seva marca, per evitar barrejas intempestivas.

Los aplassaments successius que aná sufrint lo viatge permeté á molts dels pelegrins forasters passejarse á son gust per Barcelona, per aquesta ciutat activa y treballadora, y que per lo mateix que treballa no va á Roma. Pogueren además visitar las iglesias y 'ls centros y cassinos tradicionalistas, ahont tingueren ampla ocasió d' explicar-se, als crits atronadors de ¡Viva Carlos VII! y ¡Viva 'l Papa-rey!

Confesso ingénuament que alguns anys enrera, quan eran més vius que ara los recorts esgarrifosos de la passada guerra-civil, hauria sigut bastant difícil que certas provocacions al ayre lliure ó á porta tancada, haguessen lograt passar sense correctiu.

La proximitat dels horrors comesos per las horas absolutistas hauria enardit als contraris de tan aburridas ideas y de tan abominables procediments. No en va desde la terminació de aquella guerra han transcorregut vint anys, temps sufficient pera renovar-se més de la meytat de una generació.

Encare que Barcelona siga *arxiu de la cortesia*, segons frasse de Cervantes, sabut es de sobras que als arxius acostuma á fers'hi pols y qu' en certas ocasións se fa necessari *sacudirla*... ó per dirho en catalá: *fer corre 'ls espolsadors*.

Mes res de aixó ha succehit: molt al contrari.

Als pelegrins que aixís ho han tingut per convenient, els ha sigut permés passejar la boyna per la via pública de la ciutat més liberal d' Espanya, y per alguns céntims no més han pogut adquirir una lámina que 's venia públicament á la Rambla, representant al rey de las húngaras rodejat de la seva apreciable familia.

Ningú 'ls ha dit res. Ni 'l més mínim disgust, ni l' incident més petit ha perturbat la llibertat omnimoda del seu pensament y dels seus actes.

Barcelona en general no 'ls ha rebut be ni malament, guardant envers ells la més completa indiferencia. Una mica de curiositat y prou.

Crech que aixís han de procedir los pobles que

aspiran á conservar la seva fama de cultos y civilisats.

Xiular, alborotar y comprometre al governador de la provincia, com acaba de succehir á Valencia, no conduheix á gran cosa.

Lo privilegi de aqueixas manifestacions hostils, lo tenen avuy 'ls enemichs de la llibertat, que son los mateixos que fan pelegrinacions.

Los carlistas xiulan á n' en Nocedal.

Los nocedalins xiulan á n' en Cerralbo.

Y, quan ve aquest cas no 's limitan sols á mortificar las orellas dels personatjes obsequiats y dels seus acompanyants, sino que además si troban á má alguna pedra ó algun tronxo procuran posarlo en acció per aumentar la part recreativa de la gresca.

No val la pena, en veritat, per una pelegrinació més ó menos obrera, de posarse al nivell de semblants tipos.

Respecte á la qualitat de operaris que s' atribueixen, no es menester sisquera protestarne: ja ho veu tothom que no ho son. Si ho siguessen de veras, tal com van las cosas, no tindrian medis ni humor de anarse'n á Roma.

Los fets de Valencia donaren lloch á D. Joan Mañé y Flaquer pera sucra la séva airada ploma en lo potet del fel y del vinagre diluhits ab bilis. Jo crech que si á Barcelona arriban á reproduhir-se aquells successos, lo director del *Diari* agafa un treball.

Calculin sols que per lo de Valencia, vá escriure las següents ratllas:

«Confesamos ingénuamente que cuando vemos que el gobierno y la sociedad son testigos casi impasibles de esos bárbaros atentados contra el derecho, *creemos que la dinamita ha llegado cuando debía llegar y porque debía llegar*, y que no nos librarán de ella las energías de los gobiernos sin autoridad y las lucubraciones de legisladores sin convicciones ni virilidad.»

¡Eche Vd... dinamita!

No sembla sino que la societat moderna estiga fatalment condemnada á un dels dos extrems de un dilema fatídich é implacable: ó 's resigna á morir asfixiada per l' encens ó sucumbeix destrossada per la dinamita.

Ara espero á veure lo que dirá 'l neguitós don Joan que aixís ha parlat ab motiu de lo de Valencia, quan s' ocupi de la conducta correcta de Barcelona.

A dreta lley tant ell com los pelegrins, haurian d' entonar un himne solemne á la llibertat. Si fossen justos, leals y sincers, reconeixerian los seus errors, al mostrarse sistemátichs enemichs de la llibertat moderna, amparadora de tothom, inclús dels mateixos que la combaten, y que respirant lo seu ambient procuran vigorisarse per destruhirla.

A ser possible que certs propósitos de la gent reaccionaria arribessin á realisarse, ja voldria veure jo quina conducta observarian ab tots quants pretenguessen fer manifestació ostensible de ideas y tendencias contrarias á las sévas.

No hem de anar molt lluny per formarnos una idea de las sévas tiranías insoportables.

Després de la primera época constitucional, per no remontarnos als temps de la inquisició, sobrevingué una reacció tremenda de carácter polítich y religiós á la vegada. Ja no 's permetia manifestar públicament ideas liberals, ni tan sols profes-

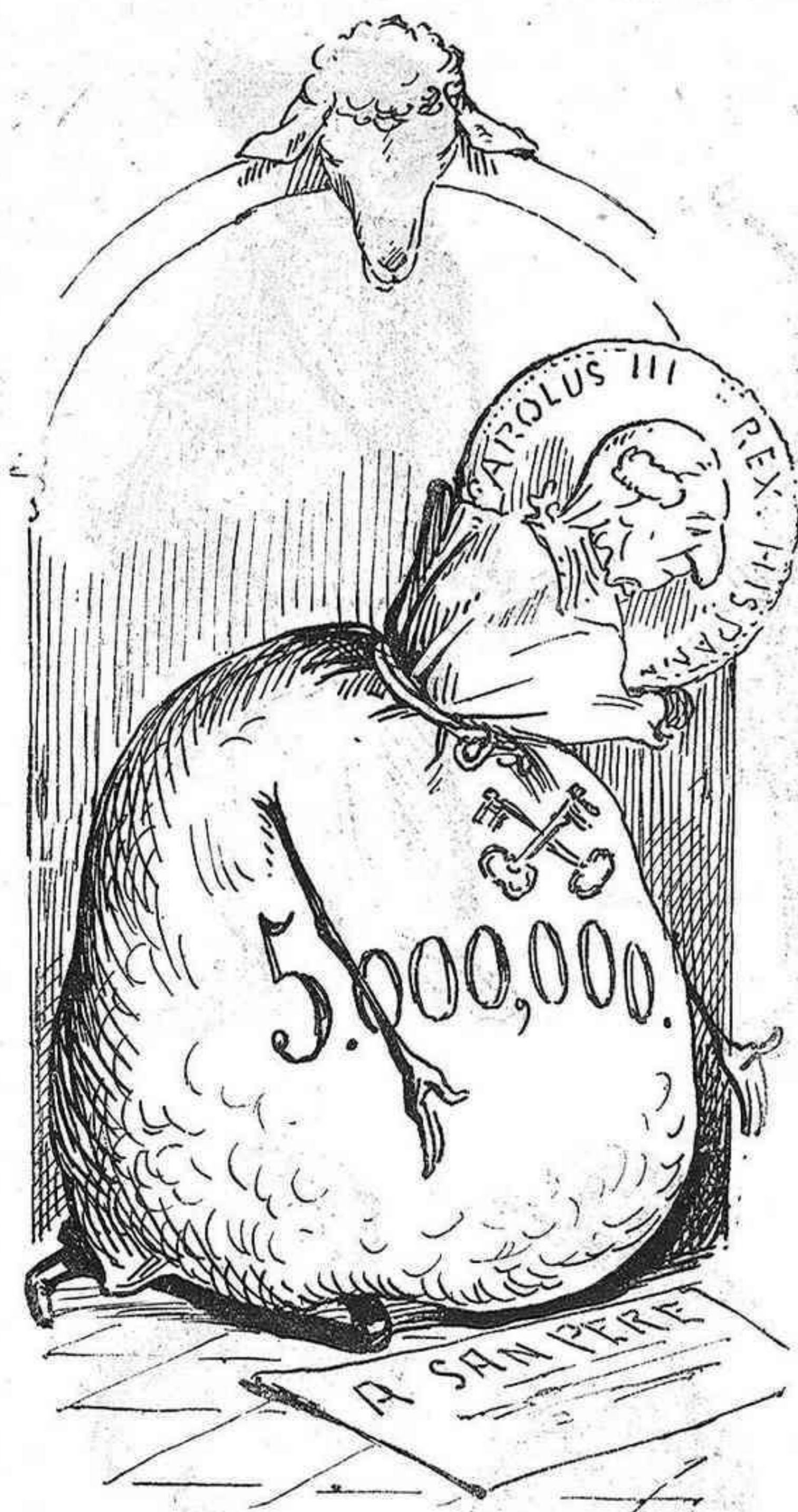
MOSTRUARI DE PELEGRINS

Capellans rurals,
tipos forasters

(De tot aixó 'ls neos
ne diuhen obrers.)

LO QUE VA A ROMA

Aixó sí que ja 's pot di
ab tota seguretat:
aquest es lo *pelegrí*
que será mes ben tractat.

sarlas secretament en lo més íntim y sagrat de la consciencia. Las personas que mes s' havian donat à conèixer durant lo periodo expansiu del any 20 al 23, no tenian mes remey qu' emigrar d' Espanya ó subjectarse à una humiliant *purificació*. Lo odís reaccionaris volavan desenfrenats com un temporal desfet.

¿Qué hauria succehit llavoras, si 'ls partidaris de las ideas de progrés haguessen sortit al carrer à proclamarlas? ¿Quina hauria sigut la seva sort si haguessen organísat pelegrinacions cívicas, desitjosos de confortarse, anant à visitar lo lloch hont descansavan las despullas mortals dels mártirs de la llibertat? ¿Qué haurian fet las masses reaccionarias? ¿Quina conducta haurian observat las autoritats públicas?

Vels'hi aquí un tema que avuy podria desarro-llar magníficament D. Joan Mañé y Flaquer, y crech jo que 's trauria mes de 40 anys de sobre, ab sols recordar certs epíssodis de la séva juventut agitada y frenéticament liberal. Encare qu' ell no

alcansá l' época de la gran reacció à que posá terme l' incendi dels convents, del 40 al 45 durava encare en la juventut l' escalf de aquell gran sucés, y 'l cap del actual director del *Diari* no era, segons contan, dels menos calents.

¿Per qué, donchs, no ha de comparar temps ab temps, los de llavoras ab los d' ara, aquells tan exhuberants de passións ardorosas y 'ls actuals tan serens y apacibles?

La reacció mansa que avuy s' exten per tot arreu, amparada per las lleys del país y tolerada per las costums de la multitud, no té perque queixarse de que ningú la contrarihi, ni la violenti, à lo menos en la nostra ciutat.

Si 'ls liberals no pensan ab demá no concebint certas suspicacias ni preocupantse de retrocessos perillosos, bó será qu' en justa compensació los mateixos reaccionaris reconegan las ventatjas de la tolerancia y 'l respecte, fills de las ideas y de las costums engendradas per la llibertat moderna.

Vajin enhorabona à veure 'l Papa de Roma.

Pero no olvidin en tots los dias de la seva vida, que per anar à la Ciutat eterna han passat per una ciutat lliberal, sense sufrir la mes mínima molestia. Barcelona, abstenintse de insultarlos, los ha vensut, proclamant l' anacronisme de las ideas que professan.

P. DEL O.

A UN PÁ DE TRES LLIURAS

Dintre de un aparador
si bé no dius cap paraula,
sembla qu' estiguis cridant
als que per aprop teu passan.
Ja se que no pots dir res,
perque ets mut, y 'ls muts no parlan;
peró 'ls botaruts crostons
que t' adornan y engalanan
sembla que estiguin pensant
en lo trist fi que t' aguarda
y en las historias y crims
de que tu has sigut la causa.
No se si al forn has estat
més temps del que 't pertocava
ó si, com podria ser,
t' han agraviat mas paraulas,
lo cert es, que vaig veient
que 't puja 'l carmí à las galtas.
Pero tant si estás *cremat*
com si 'ls meus mots no t' agradan
estich decidit avuy
à cantarte las quaranta.
Quan un home es massa bó
à un tros de pá 'l comparan,
¿com si entre un bon home y tú
pogués haver comparansa!
¿Que cosas bonas has fet
que hi han poetas que 't cantan,
benedyts que per tú suspiran
y famolenchs que t' abrassan?
Pots haver calmat la fam
alguna que altra vegada,
pero en cambi també has fet
cosas tan lletjas y raras
que sols las podia fer
lo qui com tú, es un *panarra*.
Per tu, l' home mes honrat
s' ha convertit en un lladre;
per tú, l' honor s' han venut

donzellas puras y castas,
 que després s' han dedicat
 à tot gènero de infamias.
 L' home qu' es independent
 que als hipòcritas ataca,
 persegueix als criminals
 y à la vritat rendeix galas,
 en tenint un tros de pa
 ja no diu una paraula.
 Politichs inconseqüents
 que la república ensalsan,
 al més petit contratemps
 procuran anonadarla....
 ¿tot perquè? perquè en l' hostal
 que la Monarquia 's tanca,
 hi ha un tipo mal-carat
 que reparteix pa de barra.
 Ja veus que per mor' de tú
 fins los homes se retractan
 y aquell qu' es vermell avuy
 es groch de aquí una senmana.
 Hi ha personas de talent
 qua ab tú no hi volen cap tracte.
 Puig saben que allà hont vas tú
 hi sol anar la desgracia.
 Quan un pare no té pa
 segons una copla canta,
 's diverteix d' alló més
 tot fent ballar la canalla.
 Ves donchs si vas ben errat
 pensant que 'ns fas molta falta,
 que 'ls que no 't poden tenir
 cantan.... y la ballan magre.
 Sens tú viuriam tranquils
 y en una armonía santa;
 no hi haurian famolenchs
 que per tú llensessin llágrimas,
 ni suicidas, ni polítichs,
 ni donzellas desgraciadas
 ni lladres, ni malfactors,
 ni capellans que ab gran manya,
 predicant la religió
 treuhen lo pa de la llana.
 Aixís donchs, vésten corrents
 perquè aquí ja hi ets de massa;
 y si no sabs ahont anar
 y à tot arreu 't maltractan
 del modo que jo ho he fet.
 ¡ja ho sabs! vina cap á casa;
 que allí tens un enemich
 que 't té tal odi y tal rabia,
 que al veuret entrá, es segur
 que 't rebria á mossegadas.

J. Usón.

UNA IDEA FELÍS

¡Quan jo 'ls dich que en lo món cada dia s' aprenen cosas novas!....

Un duch alemany—á Alemania casi tothom es duch; com aquí á Espanya que no hi ha ningú que no tingui un parell de creus—un duch alemany, dich, se casa un dia d' aquests ab una princesa inglesa molt elegant y amiga de lluhir.

Entre 'ls trajos de boda que li han fet fer—lo de la cerimonia nupcial, si no m' equivoco—es blanch, adornat ab flors de taronjer y tot brodat de perlas....

¡Qué preciós, qué rich ha de ser! ¿veritat?

Si que ho deu ser; pero hi ha que advertir una cosa: las perlas, las famosas perlas que matisan lo vestit.... son falsas.

Lo qual que, com diria un xulo madrilenyo, va-

ria completament l' aspecte del negoci.... y hasta potser lo del vestit.

¡No n' hi ha poca de diferencia d' una perla falsa á una de fina!....

Pero no 's vagin á creure que la princesa haja fet aquesta falsificacioneta per miseria ó per taca-nyeria.

Aquí está la gracia de la historia: la explicació que ha donat per justificar l' empleo de perlas falsas....

—Jo—sembla que diu ella—encare que inglesa 'm caso ab un alemany. A Alemania, pais de las baladas y las llegendas, hi ha una creencia popular molt antigua, segons la qual las perlas finas son funestas á la persona que las porta y á las que la rodejan. Jo adoro las perlas y vull respectar las supersticions.... ¿Cóm conciliarlos aquests extrems? Posantme perlas falsas. Aixís dono satisfacció al méu gust.... y quedo bé ab los alemanys!....

¡Just!.... Y al mateix temps te per quatre quartos lo que d' altra manera li costaria un grapat de mils duros.

¿No troban que l' argument de la graciosa princeseta es verdaderament una idea felís?

Ella ja podria—aixís al menos hem de suposarho—ja podria cubrirse 'l vestit de perlas bonas; pero se las hi fa posar falsas.... per aixó de las supersticions.

¡Quín camp de recursos! ¡quín manantial d' excusas dona als *quiero-y-no-puedo* aquesta original idea!

Agafant la pauta proporcionada per la futura duquesa, desde ara ja no hi haurá res que pugui atribuirse á miseria ó escassés.

—¿Cóm es que fulano va ab lo barret tan suat?—preguntará algú.

Y li respondrán:

—Es que té la preocupació de que 'ls barrets nous portan mala estrugancia.

—¿Ahont va aquell—dirán d' un altre—ab las calsas foradadas de la part de seure?

—Es que al poble d' ahont es fill hi ha la superstició de que 'ls pantalóns foradats proporcionan més sort....

—Sí: y més fresca.

Lo difícil es que las personas modestas ens hi sapiguem enmotllar á semblants maniobras.

Lo qu' es de mí, ja responch que no.

Sempre hi tingut la preocupació de que una moneda de cinch duros es més bonica que un xavo.

Y la superstició de que á can Justín se menja més bé que al *cabarets* dels voltants del Ninot.

MATÍAS BONAFÉ.

ENDEVINA, ENDEVINALLA...

(PETIT POEMA.)

I

Ell era un militar, ella la filla
 d' hont ell se vá allotjar:
 Ell va dirli amoretas las mes dolsas,
 y ella... se 'l va escoltar.

II

L' endemá dematí tocaren diana,
 marxaren los soldats:
 ell alegre marxá y rialler lo rostre,
 y ella 's quedá plorant.

III

Entre ella y ell; ¿qu' habia passat?—*Nada.*—
 segons digué 'l soldat
 promoguent fortas riallas; segons ella....
 ¡lo qu' al dirho, á sos pares feu plorar!....

PAU CLARIANA.

LLANA PURA

Acudits

Uns tipos aixís ¡es clar que s' han de deixá embarcar.

Un pare deya al séu fill:
—Qui bé 't vulga 't farà plorar, fill méu.
—Donchs jo ja sé qui 'm vol bé.
—¿Qui?
—Las cévas.

A ca 'l retratista:
—¿Cóm sortiré, Sr. retratista?
—Miri, pot sortir per l' escala, pot sortir per l' ascensor, y hasta si vol pot tirarse per la finestra.}

JUMERA.

Un pobre home tenia mitja cama amputada y trobantse impossibilitat pel treball demanava limosna pel carrer.

Cert dia un transeunt vá preguntarli:

—Company: ¿sabéu qui-na hora es?

Y 'l coix, ensenyantli las sévas extremitats inferiors, respongué:

—Al méu rellotje sempre es la *una y mitja*.

BARBA-ROJA.

Una senyora fá entrar á una amiga á veure 'l jardí de casa séva, y tot recorrentlo, observan mitj amagada entre las plantas una mata de tabaquera.

—¿Qui l' ha plantada?
—pregunta l' amiga.

Y la senyora de la casa, mitj alarmada, respón:

—Que jo sápigá ningú....

—¿Y donchs?

—Que sé jo: déu haver nascut de alguna punta de cigarro.

ANDREU RAMIZ.

—¿A qué t' has dedicat desde que vaig marxar á Filipinas fins ara que acabo de arribar?

—M' hi guanyat la vida escribint.

—¿Has entrat en algun periódich?

—No.

—¿Y donchs?

—Veurás, me guanyo la vida escribint al méu pare que m' envihi quartos.

UN PELUT.

LO CAMP DE LA QUIETUT

¿Qué 'n tenia de rahó aquell poeta malhumorat, que en un moment d' inspiració exclamava:

Ya ni en la paz de los sepulcros creo!...

Jo tampoch hi crech ara.

Ja no hi ha pau, ni camp de la quietut, ni repós etern, ni res. ¡Tot se falsifica! ¡hasta 'ls cementiris!

Per lo menos, lo del sud-oest de Barcelona acaba de demostrar que no es lo que 'ns pensavam.

Fins avuy, l' idea de la mort, á pesar dels séus numerosos inconvenients, era una cosa altament consoladora.

—Bueno—'s deya un hom, quan reflexionava sobre aixó del morir:—es veritat que al llensar l' última alenada deixas de viure, de poguerte passejar per la Rambla de las flors, de llegir las sessions del Ajuntament y d' enterarte de las graciosas cabriolas de 'n Castelar; pero en cambi no pagas ja més contribució, no has de treure cédula, no ets víctima dels tranvías... y sobre tot, gosas d' una pau eterna allá á la falda de Montjuich, arrullat per las perfumadas auras del Mediterrani y pel llunyá remor de la fresca salzereda del Llobregat.

Donchs no senyors, no hi ha res de tot aixó.

La senmana passada 'ls pobres morts del cementiri de can Tunis se van convencer de lo equivocats qu' ells y nosaltres anavam.

A mitja nit, quan ningú pensava en res y 'ls difunts reposavan ab més tranquilitat que may, de repent la terra del camp de la quietut—¡vaya una quietut!—comensa á bellugarse; las restalleras de ninxos se posan á ballar una dansa estrepitosa y al cap-de-vall d' aquesta xirinola las parets s' esberlan, los sostres s' enfonzan y las desventuradas calaveras se troban barrejadas en revolta confusió, en mitj de la fosca, sota la pluja... y sense mistos ni parayguas.

Una part del cementiri se 'n havia anat á can Pistras, sembrant lo dol y la consternació entre 'ls seus pacífichs moradors.

Alló, com ja compendrá qualsevol, no era de bon tros la pila del greix; era sencillament un enredo del botavant, del qual ningú 'n podia treure l' aygua clara.

—¿Qué ha succehit?—se preguntavan los morts.

Ningú ho sabia. Lo únich qu' entenían positivament era que 'ls del ters pis havian anat á parar á la botiga; que 'ls dels ninxos de la dreta 's trobavan fusionats ab los de la esquerra y que alló era una complicació d' ossos y fustas que no hi havia calavera que se la expliqués.

Los diaris van apressurarse á donar la noticia, perque 'ls vius procuressin pels morts y miressin d' aclarir y desxifrar aquella fúnebre xarada.

Pero la junta del cementiri, sangrantse en salut y comprenent la pedregada que li queya á sobre, corregué á manifestar que no hi havia motiu per alarmarse; que alló no havia sigut res y que tots los difunts tornavan á estar degudament instalats en los séus camarots...

¡Y tal si devían estarhi!

Ja 'm sembla qu' estich presenciand l' operació.

Lo capatás arriba al lloch de la catástrofe seguit de la séva gent, y després de ferse cárrech de la magnitud del daltabaix crida á la brigada:

—¡Apa! A fer una tria d' aquests difunts, separant ab cuydado 'ls de cada ninxo.

—¿Cóm ho arreglarém aixó?—pregunta un del de la quadrilla.

—No tinguéu por—respón lo capatás:—ja porto l'empadronament... dich, la llista dels morts que aquí hi ha d'haver. A veure, comensém. Ninxo número mil: un cadavre.

—¿Qu' es home ó dona?

—Ha de ser home.

—Hi posarém aquest: ¿li sembla?

—Si; ja está bé. Endavant: número mil hú: una dona y dugas criaturas.

—Esperis... ¡Antón! busquéu un parell de caps petitets... ¡Ajá!... ¿Son bons aquestos, oy?

—¡Psé!... No gayre; l' un me sembla de persona major; pero en fi, no podém mirar prim. Després ja veurém si 'n trobém un que fassi més l' objecte. Ninxo mil tres: dugas personas.

—¿Petitas ó grans?

—Mida regular...

—¿Marxan be aquestas dugas?

—Perfectament: semblan fetas expressas. Anda: ninxo número mil quatre...—

Quan la repartició está feta y s' ha senyalat á cada prestatje 'l número de cadavres corresponent, vé la comprobació...

En cada ninxo s' hi han de fer esmenas.

Aquí no més hi ha d'haver un mort, y hi han posat tres camas.

Allá hi falta un bras.

Al de la dreta hi ha dos caps per tres calaveras.

Al de la esquerra hi sobra casi mitj esqueleto que no se sab de qui es.

Per fi, després de molt triar y probar y torná á remenarho tot, la classificació 's dona per llesta, 'ls ninxos tornan á aixecarse, y hasta un altre día. Los difunts callan, los vius no piulan... y aquí no ha passat res.

Lo únich que hi ha hagut es que avuy lo qui més y 'l qui menos ha adquirit lo trist convenciment de que aixó no pot anar ni ab rodas.

En l' actual moment histórich no hi ha al mon ser més desgraciat que 'l barceloní.

Perque ¿de qué 's queixa la gent dels demés pobles? ¿De que no pot viure?

Pitjor nosaltres: nosaltres no podem viure... ni podem ser morts.

A. MARCH

GLORIFICAT A MATINAS

Diálech que hi arreplegat
avuy, tot fent lo tresillo,
entre un jove Cupidillo
y un miron entussiasmat.

—¡Renoy quín vestit de fay
ha estrenat la Magdalena!

—Aquest tipo prou remena,
pro no li vé cap joch may.

—L' hi vista al passeig de Gracia
y hem fet petá un xich la claca.

—Perdre una volta tan maca
seria molta desgracia.

—Hi trobat dos joves més
y 't dich qu' hem fet una xera...

—¡Has vist de quina manera
li han fet la posta de tres!

—Gasta un salero y un brillo
qu' á ser del séu promés Casto....

—Si aquell li atravessa 'l basto
li hagueran ben dat codillo.

—No será ella 'l séu encaix,
perque está poch engrescada.

—Jo, al séu lloch, per fer sacada
pico á tots un cop per baix.

—¡Y que 'n va de presumida
ella ab aquell pan y toros

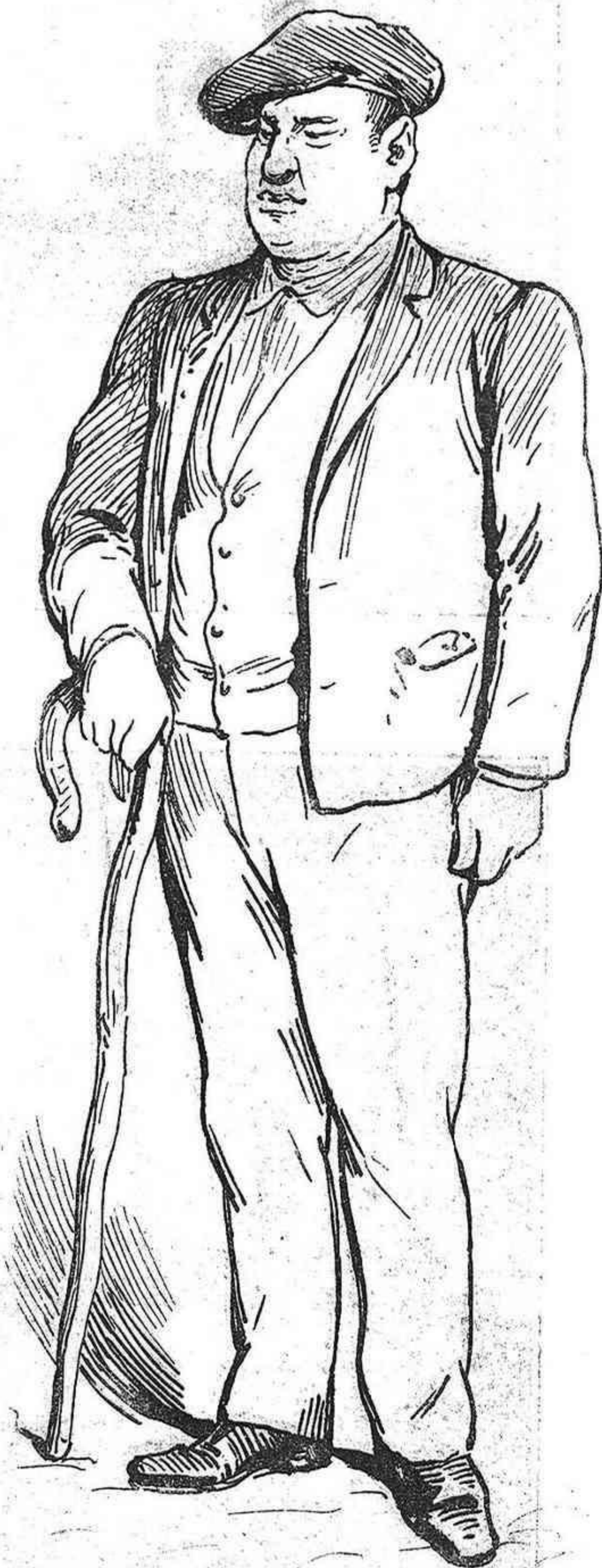
—¿Veus? Si li fallan l' as d' oros
s' ha de rendir desseguida.

—Té un bressoleig de caderas
que si un fos lo séu espós....

—¡Quín solás més grandíós!
Quatre estutxes y primeras.

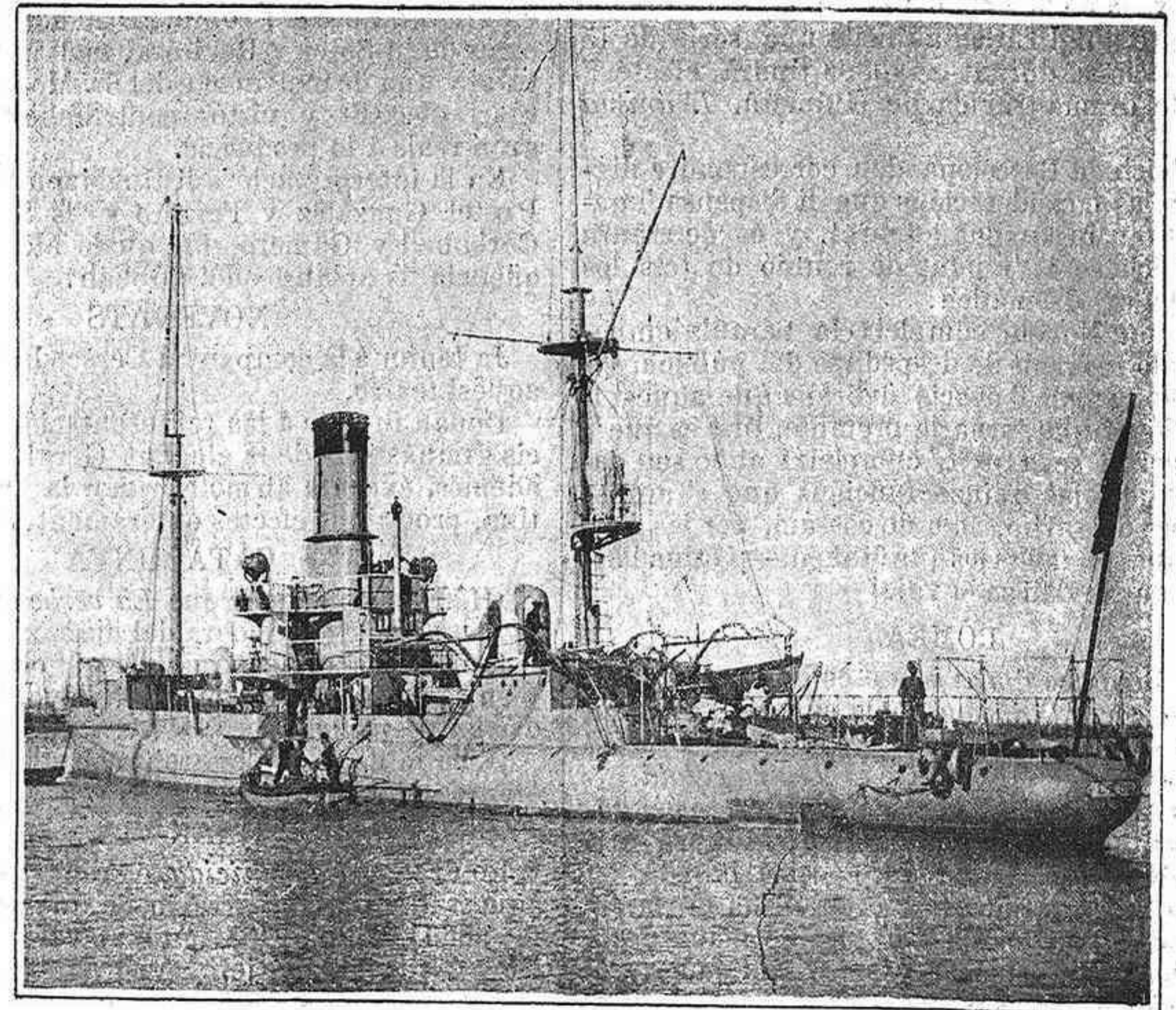
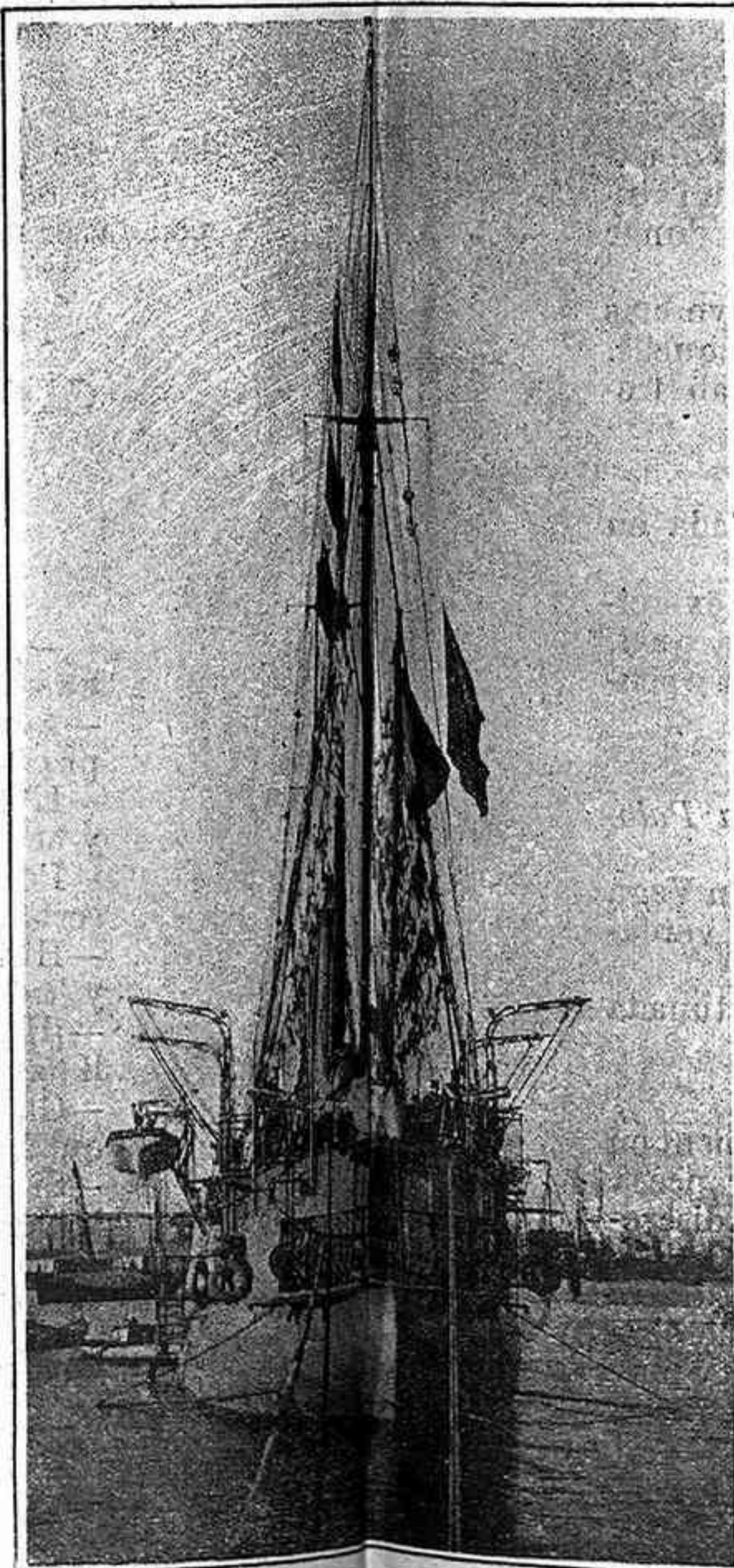
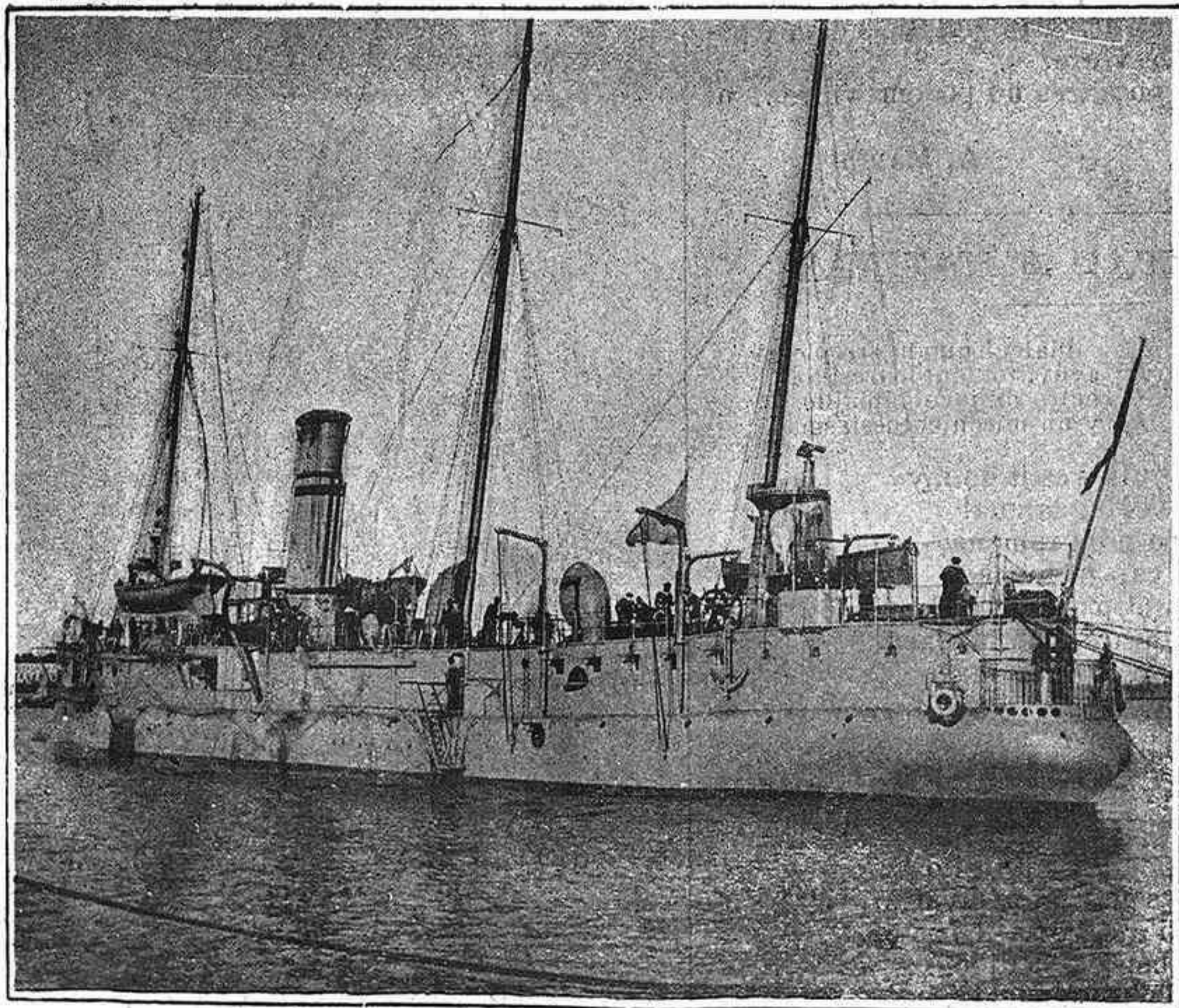
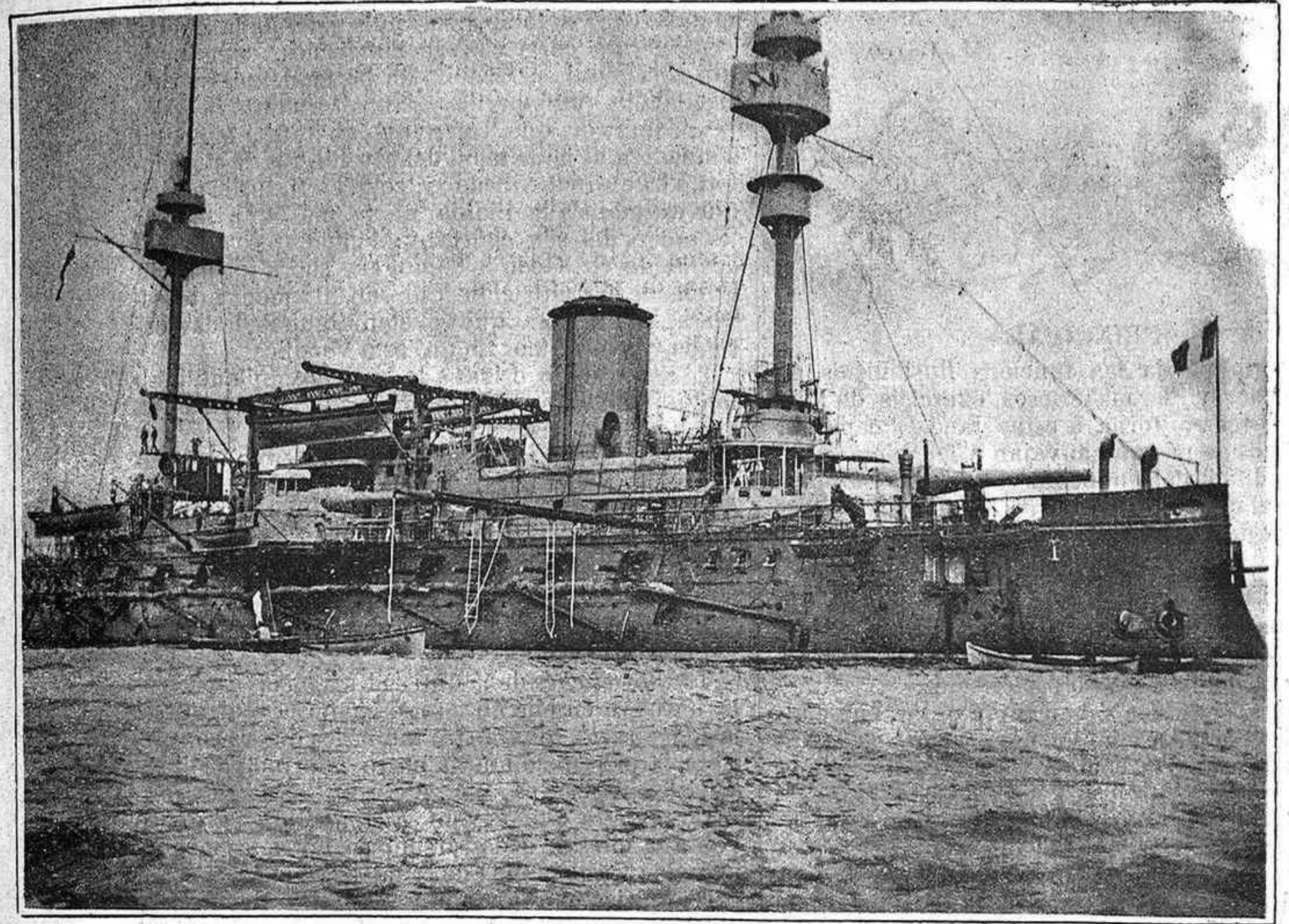
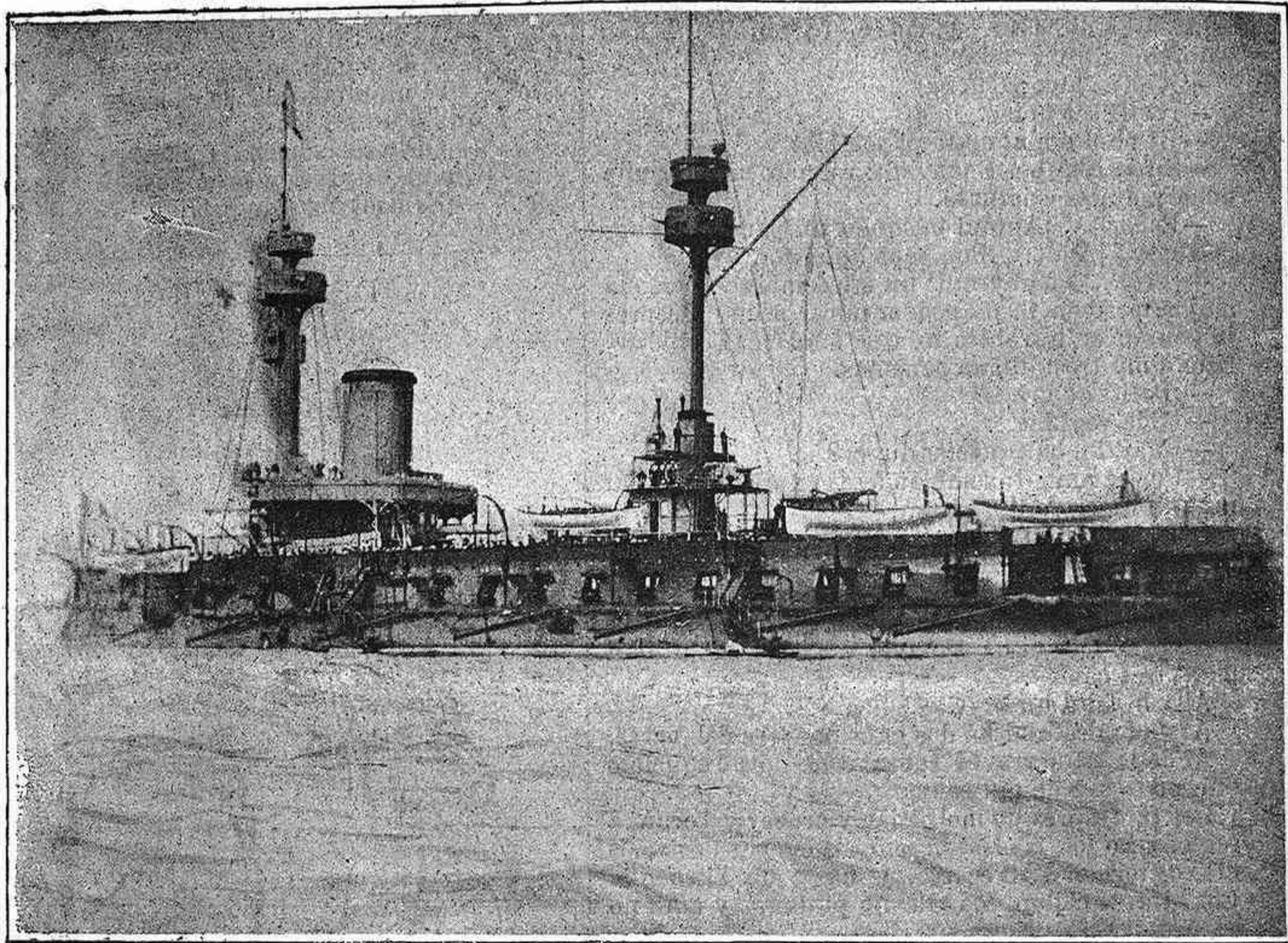
—¡Es molt dura de pelá!

DEL NATURAL

Pelegri que de igual modo
se 'n va á Roma á veure 'l papa,
que agafaria 'l fusell
per defensá á Carlos Chapa.

LA ESQUADRA FRANCESA Á BARCELONA—Acorassats y Torpeders

Instantáneas de V. Labielle.—Fotografats directes de P. Bonet.

Fet expressament pera LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

Sembla fràgil, pero costa.
—A veure l' última posta
qui es que se la tirarà.

M. BADÍA.

PRINCIPAL

Han terminat ja las funcions ilusionistas de Mr. Fournier y 'ls misteriosos exercicis de Miss Abott, y 'l teatro torna á estar tancat, esperant nous aucells de pas que hi vajan á fer niu.

¡Y qué difícil va sent donar vida próspera y desahogada al que en altres temps sigué 'l teatro més important de Barcelona!

LICEO

Ab lo vistós y elegant ball *Coppelia*, cada dia més aplaudit, alternan las operetas més garbosas del repertori á càrrech de la *troupe* Palombi, que continua presentantlas ab esplendidés.

Durant la senmana s' han repre entat, entre altres, *I Moschettieri*, de Varney, y *Mamzelle Nitouche*, alcansant la companyia merescuts aplausos.

Per ahir dijous estava anunciada la representació de *Dona Juanita*, qu' es l' opereta més estrepitosa de totas las que s' posan en escena, la qual entrà á Barcelona ab la companyia Franceschini, de inolvidable memoria.

LIRICH

Novelli torna.

Li quedan alguns dias avants d' embarcarse per América y 'ls dedica als barcelonins.

L' empresa del Lirich anuncia una serie de 15 representacions, durant las quals tindrà efecte l' estreno del drama tràgich de Guimerá, *L' ànima morta*.

Lo públich de Barcelona deu correspondre dignament á las consideracions que li dispensa 'l genial actor tan justament admirat, y es de creure que 'l Lirich serà 'l punt de reunió de tots los amants del art dramàtich.

Ja qu' en Novelli compleix la paraula empenyada en lo moment de despedirse del públich, en que conmogut per l' ovació delirant que aquest li tributá, digué que tornaria prompte, just es que 'l públich per la seva part, compleixi ab lo seu deber, assistint á las quinze funcions que s' anuncian, sense deixarho, com de costúm, per las últimas, en que son molts los que diuhén:—¡Quina llástima qu' en Novelli se 'n vaja!

ROMEA

Lo Sr. Godo ha donat á la escena un drama titulat: *Lo cor y l' ànima*, molt superior en mon concepte al que ab lo títul de *La Mare de Déu del Mont*, li serví per presentarse al *Teatro catalá*.

No per aixó careix l' obra de defectes, y pel género romàntich novelesch á que pertany vé una mica endarrerida. La producció está basada en uns amors contrariats per diferencias de familia. La dona enamorada s' ha fet germana de la caritat, impossibilitada de casarse ab l' home qu' estima, y havent de anar á cuidar al pare de aquest gravement malalt, se troba ab ell, y reviu en son cor la passió que per ell sentia; pero está impo-

ssibilitada de satisferla á causa de sos vots religiosos. Lo cor lluyta ab l' ànima, y en la batalla tremenda 'l cor se romp, causant la mort de la infelís.

Admetent certs convencionalismes, com lo de que una monja persisteixi en permaneixer en una casa ahont tants perills y tants torments la rodejan; com lo de que 'l pare que ab tanta tenacitat s' oposava al matrimoni del séu fill, tot de un plegat, viri en rodó y cedeixi; com, en fi, lo del amich que estimant á la monja, no fá més que favorir los amors del séu company; admetent tot aixó, 'l drama del Sr. Godo s' distingeix sobre tot per algunas de sas situacions que son altament interessants, per la fibra que revelan algunas de las escenas, y pel primor ab qu' está versificat.

L' autor sigué cridat á la escena y aplaudit ab molta justicia, participant de la simpática acullida que 'l públich dispensá á la seva obra, 'ls intérpretes d' ella, ó sigan las Sras. Clemente (P.) y Monner y 'ls Srs. Labastida, Marti y Santolaria. Es notable la facilitat ab que l' actor castellá Sr. Labastida s' connaturalisa ab lo llenguatge catalá, fent cada dia nous y extraordinaris progressos.

TIVOLI

El àngel guardián es una obra bastant mansoya, desprovista de malicia, casta y pura.

Tots los clichés de l' antigua sarsuela espanyola s' troban en ella ab més ó menos prodigalitat: la conspiració, lo ministre tonto, los amors contrariats, la prevenció mútua entre 'ls principals personatjes, la bruixa, etc., etc.

De manera que veyent *El àngel guardián* se véu una mica de cada sarsuela, [d' entre las més conegudas y celebradas de la tarifa vella.

La música es abundant y participa del género còmic y del serio. Alguns números sigueren molt aplaudits, contants'hi entre ells un duo de tiples en l' acte primer, lo terceto de la bruixa en lo segón y 'l *couplet* en l' últim.

Lo mes digne d' elogi es l' esplendidés ab que la empresa ha posat l' obra. Dos hermosas decoracions de 'n Soler y Roviroso, molt ajustadas al natural y una de molt efecte del Sr. Moragas y un vestuari elegant y vistós contribuheixen á donar gran reals á la producció.

En la interpretació s' distingeixen las senyoretas Pretel, González y Ferrero y 'ls Srs. Banquells, Carbonell y Gamero, los quals alcansan ab frequència 'ls aplausos del públich.

NOVEDATS

Ja tenim á la companyia Cereceda instalada en aquest teatro.

Donan interés á las representacions los exercicis gimnàstichs de la elegant Geraldine, la qual, ademés, executa ab molt primor la Dansa serpentina, produhint efectes enterament nous.

CATALUNYA

¿Hém de consignar que *La verbena de la Paloma* continua sent l' obra del dia?

Lo teatro s' ompla cada nit y l' obra de 'n Vega y en Bretón es saborejada y aplaudida ab verda-der entusiasme.

¡Rica mina la que ha trobat ab ella la afortunada empresa del Eldorado!

GRAN-VIA

Lo drama *La homicida*, estrenat últimament en aquest teatro es un arreglo de un' obra francesa fet per D. Antoni C. Lagua ab verdadera discreció y castis llenguatge.

Transportat á la escena castellana, 'l drama conserva las grans qualitats y bellesas de l' obra original, y l' espectador segueix ab creixent y may

A MADRIT

Un que hi va pels séus negocis.
(Quins negocis son, no 's posa.)

Un, enviat per negociants,
que á la qüenta aquí 'ls fa nosa.

interromput interès la lluyta de passions que 's desenvolupa en cinch actes admirablement tallats y plens d'escenas en que la naturalitat corra parellas ab l'intensitat dramática.

L'arreglador, á qui hi ha que felicitar de veras pel cuydado ab que ha portat á cap lo seu treball, fou cridat á las taulas entre entusiastas aplausos; mes no pogué presentarse per no trobarse en lo teatro.

Ensayada ab carinyo, *La homicida* obtingué bon desempenyo, fentse aplaudir especialment la senyora Mena, que ratllá á gran altura, y alcansant també merescuts aplausos las senyoras Verdier y Galcerán y 'ls Srs. Tutau, Parrenyo, Oliva y altres que no recordém.

Demá benefici del jove actor Sr. Delhom, ab *La ladrona de niños* y 'l monólech *Un capitalista*.
Celebrarém que ompli 'l teatro.

N. N. N.

LLIBRES

LA LEYENDA DEL TROVADOR por D. JAIME MARTÍ MIQUEL.—A pesar de que 'l titul promet una obra sola, *La leyenda del trovador* forma una colecció de poesias, en las quals se tractan diversos assumptos, predominanthi 'ls amorosos y 'ls patriótics.

Lo Sr. Martí-Miquel revela ser un poeta inspirat y al mateix temps un hábil versificador. Las composicions contingudas en lo volúm se llegeixen ab gust, fins en los temps actuals tan poch abonats pera 'l cultiu de la poesia.

DE AYER: *colección de poesias premiadas é inéditas de D FRANCISCO TOMÁS ESTRUCH* (segunda edición)—Es difícil compendre en un breu espay lo concepte general de una colecció de versos, inspirats en diferents idees y perteneixents á géneros distints. No obstant, los que produheix la ploma del Sr. Tomás Estruch son armoziosos y elevats, tenen alguna cosa de la forma esplendorosa de Quintana y de l' armonia de Zorrilla.

La oda es un del géneros predilectes de aquest poeta; aixis ho reconeix lo prologuista del llibre; no obstant, á nosaltres tant com las odas que figuran en lo volúm, algunas d' ellas premiadas en públichs certámens, ens agradan las composicions concisas que ocupan las últimas páginas, en las quals desarrolla 'l poeta idees enginyosas, en la mateixa forma en que ho feren Enrich Heine y nostre malaguanyat Bartrina.

No sempre la redundancia es la qualitat que logra penetrar en l' atenció més directament. Moltas vegadas vuit versos fan més efecte que vuitanta.

LA BLUSA: *Humorada en un acte*, per METSJAUSTINCH.

—Es una verdadera humorada de un que se sab riure del modernisme de Maeterlinck, autor de *La Intrusa*, y que per lo be que ho fa demostra que no es cap tonto. *La Il·lustració Catalana* que publicà aquest treball en un de sos últims números, ha fet molt be en publicarlo en volúm apart.

Altres llibres rebuts.

¡JESÚS, MARÍA, JOSEPH!—Juguet còmic en un acte y en vers, original de C. GUMÀ, estrenat ab éxit extraordinari en lo teatro Gran-Vía, la nit del 24 de Febrer de 1894.

* * * UN CHARLATÁN.—Monòlech en vers, original de C. MORA, estrenat en lo teatro de Novetats, la nit del 12 de Novembre de 1892.

* * * ¡LO MEU CRIAT!—Juguet còmic en un acte y en prosa, original de LAMBERT ESCALER, estrenat ab éxit en lo teatro Catalá (Romea), la nit del 29 de Janer de 1894.

RATA SÀBIA.

A MA COSINA

Poble Sech 5 del corrent.

Estimada cosineta:

lo dador de la present,
es un xicot molt decent
que molt temps, que fa l' aleta.

Al moment que 't vaig deixá'
ja vaig dir que 't buscaria
un que fos un tros de pa,
y que fos bó, per tapá'
lo que tu ja sabs María.

Cumplint, donchs, lo que 't vaig dí'
de tot cor te 'l recomano
y no 't queixarás de mi.

¡Ves si te hi pots avení...
que te molts rals lo fulano!

A mes d' aixó, pobre noy,
es un xicot apocat

que segons ell m' ha contat,
ja l' esperan á sant Boy
si per tú 's veu retxassat.

Diu que 't vol ab gran anhel;
que 't será molt mes fidel
que 'l gos de mes bona casta....

(¡Si fos de tan bona pasta,
com dich, viuriam al cell!)

Es molt bona proporció;
tú potser per distracció

no te 'n adonas María
que 'l pobre, tot lo sant día
passa sota 'l teu balcó.

En quant lo tinguis tractat,
trobarás qu' es molt trempat
y que te talent l' amich....

(Aixó de talent, ho dich,
sols en sentit figurat....)

Déixat, donchs, de tonterias;
dígali de tot que sí,
y no fassis ximplerias.

Un marit tan rich y fi,
no passa pas tots los días.

Dónali la gran castanya.

Sobre tot no t' esbalotis
y podrém salvar l' Espanya.

Jo 't juro que si tens manya....
te 'n lleparás los bigotis.

Sigali sempre constant;
fesli ocupar la vacant,

que 'l teu cosí va deixá',
y si vols un cop de má....
jo te 'l donaré al instant.

LLUIS SALVADOR.

Sabém que alguna persona malévola ha aprofitat los dos articles que publicarem relatiu a la fantasia pintoresca que desplegó en vida D. Albert Sendil, per mortificar á la apreciable familia del difunt, donant als citats articles una intenció que no tenen y que may ha entrat en lo nostre ánimo que tinguessen.

Precisament D. Albert Sendil era íntim amich nostre, y no perque tingués la costum de contar en los moments d' expansió, las més estupendas exageracions, deixava de ser en lo tracte una persona apreciable á tot serho, de una honradés sens taxa y molt amant de la seva familia.

Consigném gustosos aquesta manifestació, en obsequi á la desconsolada familia del nostre amich. La malevolencia es completament agena á las nostras intencions. Creyém que la premsa está en lo seu terreno contant las anécdotas relativas á las personas que 's distingeixen en un concepte ó altre, sobre tot quan alló en que sobresurten no té res de depressiu. Aixís ho fan en gran escala los periódichs francesos, no privantse tampoch de aquest recurs de amenitat una gran part dels espanyols, y en especial, aquells que contan major número de lectors.

Resumint, dirém que si Albert Sendil hagués estampat en lletres de motllo tot lo que contava en sas conversas, hauria sigut, per la seva fantasia inagotable, un dels escriptors més celebrats de Catalunya.

A Melilla ha mort l' oficial primer de Administració militar, Sr. Blanco, víctima de un cop de pedra, que va dispararli un moro.

L' infelís deixa á la seva esposa viuda y á cinch fills de curta edat en l' orfanesa.

Aquest fet es horrible per si mateix y per sas desastrosas conseqüencias.

Fins ara no se sab que al moro, autor de la desgracia, ningú li haja dit res. No 's van guardar tantas contemplacions ab lo presidari Farreny, quan va tallar las orellas de un espia moro, estant ab ells en guerra.

—Que no 'm toquin á cap moro—

D. Arseni podrá dí:

—perque atormentá á un riffenyo
es atormentarme á mí.

Rigurosament históric.

Una gimnasta jova y guapa, havia de fer uns exercicis al trapeci, en un teatro de no molt sólida construcció, y 'l propietari del local s' oposava resoltament á que 's fixessin los aparatos al sostre, practicantse alguns forats.

—De cap manera—deya 'l propietari—perque ab los sotrachs l' edifici podría ressentirse.

Lo pare de la gimnasta, després de mirar gran estona al sostre, buscant una solució al conflicte, descubrí un forat practicat en la claraboya central y digué plé de ingénua alegría:

—Estiga tranquil, senyor propietari, no s' ha de fer cap forat: la meva filla ab el del mitj ne te prou.

UN TERREMOTO AL CEMENTIRI NOU

—¡Fugim, noys, que 'l mon s' acaba!...
 —¡Jo crech que la terra s' obra!...
 —¡No! Es lo castell de Montjuich que 'ns está cayent á sobre!

Ja ha comensat á treballarse en la *toilette* dels gegants.

¡Cosas de Casa la Ciutat!

Aixó prou s' enllesteix. En cambi no 's gasta tanta pressa quan se tracta de la confecció dels pressupostos corresponent al any que vé.

* * *

Y á propòsit dels elevats personatjes.

Ni l'Heréu ni la Pubilla vestiran enguany aquells trajos històrics que varen rumbejar durant la vuitada de Corpus del any anterior.

Vingan variacions.

Lo únich qu' en aquella casa no cambia son *las trampas*.

A Alemanya s' han fet experiències de un nou fusell que s' assegura que pot causar 500 baixas á cada tiro.

De segur que aquest descobriment ha ur á costat molts càlculs.

Donchs molt més que l' inventor, crech que calculará 'l govern alemany avants de decidir-se á disparar un' arma tan mortífera.

Matar als homes per tandas de 500 serà molt cómodo pel primer que ho fassa; pero després podran venir las tornas... y quan las tornas vinguin...

Vaja, vaja... plèguem.

¿Saben per qué 'l públich de Barcelona no ha molestat als pelegríns?

Donchs llegeixin *El Correo Catalán* y ho trobaran.

Senzillament: «por que los peregrinos, pertenecientes en su mayoría á las provincias del Norte, no estaban dispuestos á tolerar los denuestos é insultos que los libre-pensadores y liberales despóticos de Valencia prodigaron á los peregrinos, escudados en la tolerancia y negligencia de las autoridades católicas fusionistas.»

Aixís ho diu *El Correo*.

Y á lo qu' ell afirma, no podém menos que respóndreli ab tot Barcelona:

—¡Que Deu lo fassa bó!

Lo bisbe ausiliar de Zaragoza, va arengar als pelegríns reunits á la Seu de aquella ciutat, dientlos:

«Los *valientes* no son quienes atacan, sino quienes resisten el ataque, aunque ninguna doctrina prohíbe defenderse.»

En aquell moment va tancar-se una porta ab tant estrépit, que la gent se figurá que 's tractava de un petardo.

Y de xiscles, desmays y corredissas no 'n vulguin més.

La coincidencia no deixa de ser xocant.

Com no deixa de ser xocant aixís mateix, qu' en plena catedral de Zaragoza s' haja representat al viu un episodi digne del sainete *Los valientes*, de 'n Xavier de Burgos.

Diumenje passat tingué lloch en lo colégi de

S. Agustí una vetllada literari-musical, que va ser molt concorreguda.

Bastará dir que entre las distingidas personas que hi prestarán lo séu valió concurs, figuran en la part literaria los senyors Giraldo Albera y Benet y Caballero, y en la musical lo senyor Bonnin y las senyoretas Bonnin y Sampere.

Fins los infelissos nens del hospici han contribuït ab 10 céntims per barba al diner de Sant Pere.

Los 12,500 céntims recaudats van canviar-se ab cinch monedas de 25 pessetas cada una, considerant-se sens dupte que al Jefe de la Iglesia li seria mes grat rebre aquesta suma en l' aristocrátich metall tan escàs á Espanya, qu' en las ronyosas monedas de bronzo dels pobres hospicianos.

Será que 'ls *perros chicos* no entran al cel y las *dobletas de cinch duros* sí.

INDUSTRIA BARCELONINA

Un socio protector dels interessos de Barcelona: *desembrassa terrats y escombra pisos en poca estona.*

Bonas, mes que bonas notables, las dos últimas partidas jugadas al *Frontón barcelonés* per Machin y Pedrós de una part y 'l Chiquito de Ondarroa y 'l Chiquito de Abando per altra.

Es impossible donarse partits mes igualats, y per consegüent mes emocionants ab sas variadas peripecias.

Lo públich que omplia 'l local se mostrá sempre entusiasmats, prenent en lo joch un interés tan gran, com gran es l' habilitat y 'l mérit de tan aplaudits pelotaris.

No es extrany que aquesta nova diversió haja entrat tan de plé á plé en lo gust del públich de Barcelona.

Contrastos.

Mentres los pelegrins obrers qu' esperavan embarcarse formiguejavan pels carrers de Barcelona, prop de la Plassa de S. Jaume, junt al edifici de la Caixa de Ahorro era recullit un pobre vell, extenuat per la falta d' aliments.

Dela mateixa manera era recullit un altre infelís, casi moribundo que queya sobre 'l pont del

carrer de Lauria, davant del convent de Jesuitas. Consolats ab aquests dos cassos, los pelegrins obrers poden seguir impávits lo séu viatge, exclamant:

«La caritat ben entesa comensa per un mateix.»

Per creurela digna de aixó, no puch menos de colocar aquesta máxima entre *comillas*.

Y á propósit del ilustre Marqués de «», «», «». Un periódich de Madrit titulat *El Movimiento católico* publica un article encomiástich del organizador de la pelegrinació.

Y diu textualment:

«A estos ricos llamó Nuestro Señor Jesucristo *pobres de espíritu.*»

¡Bonich piropo!

Gástat un capital en engreixar ratas de sagristía, porque después qu' están ben tipas, surtin aquestas y á modo de requiebro 't diguinde barra á barra:

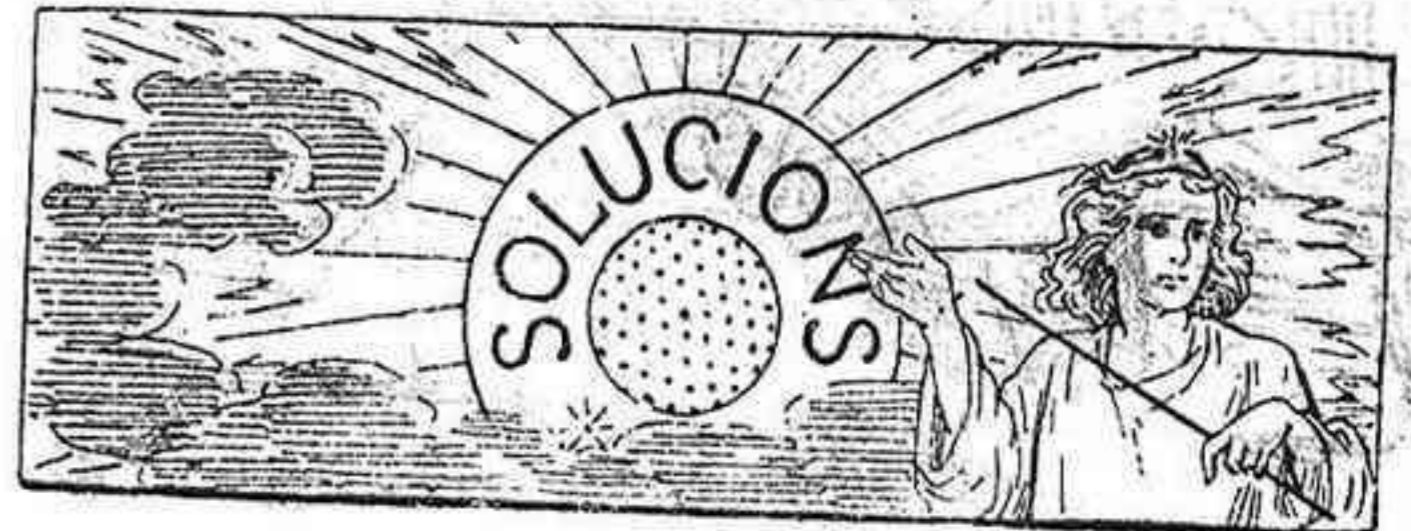
—Ets un calsassas... un benaventurat... un pobre d' esperit.

Galanteria.

—Jo no puch veure—deya un caballer—que 's maltracti á una dona.

—¿Y donchs li preguntava un amich—si 't trobessis ab un marit borrarxo, al mitj del carrer, mesurantlas á la séva costella, qué farias?

—¿Qué faria, preguntas? No res: consegüent ab los meus principis... m' aclucaria.

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*A-me-ri-ca-no.*
- 2.ª ID.—*Al-si-na.*
- 3.ª SINONIMIA.—*Beguda.*
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Las memorias del diablo.*
- 5.ª TERS DE SÍLABAS.—*RI CAR DO
CAR TE RA
DO RA DOR*
- 6.ª GEROGLÍFICH.—*Del atrás comptes darás.*

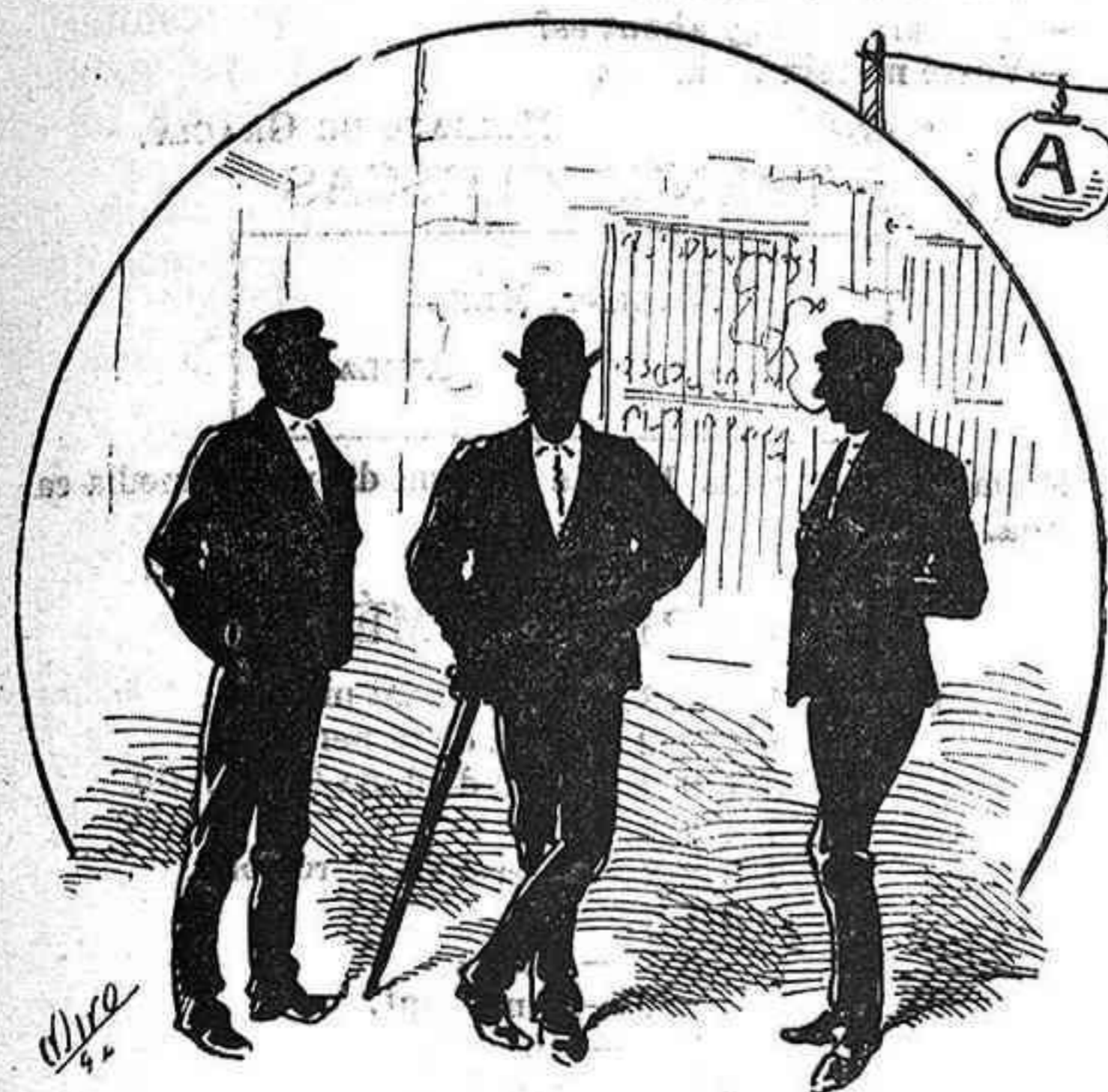
XARADA

I

Si ets honrat y tens carrera y 'l treball no 't desespera y fás obras de profit, ets un home tot seguit de primera.

Encare que no es molt bona la explicació que se 't dona, en los llums la trobarás, no sent eléctrich ni á gas: la segona.

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu - Apartat, número 4

A N U N C I O S

LA VERBENA de la PALOMA

ó EL BOTICARIO Y LAS CHULAPAS

Y CELOS MAL REPRIMIDOS

SAINETE LÍRICO EN UN ACTO Y EN PROSA

original de

RICARDO DE LA VEGA

MÚSICA DEL MAESTRO

TOMAS BRETÓN

Precio una peseta.

OBRA DE GRAN ÉXITO

ULTIMAS PUBLICACIONES

- El bordado y los encajes. *Biblioteca Bellas Artes*. Un tomo 8.º encuadernado. Ptas. 5
- La escuela criminológica positivista, por C. Lombroso, E. Ferri, R. Garofalo y G. Fioretti. Un tomo en 4.º » 7
- Cuentos y fantasías, por Alfonso Daudet. Un tomo 8.º » 3
- Todo en broma. Versos de Vital Aza. (Nueva edición). » 4
- Literaturas malsanas, por Pompeyo Gener. » 4

¡JESÚS, MARÍA, JOSEPH!

JUGUET CÓMICH EN UN ACTE Y EN VERS

ORIGINAL DE

C. GUMÁ

Preu una pesseta

BIBLIOTECA SELECTA, tomo 67

ÁNGEL MURO

GUERRILLAS Y MASAS

EL PRACTICÓN

POR

PAULINO ORTIZ

TRATADO COMPLETO DE COCINA

Un tomo. Ptas. 0'50

Un tomo en 4.º Ptas. 5.

Encuadernado en tela, Ptas. 7'50.

Sortirá á primers de la próxima senmana

PELEGRINS Á ROMA

VIATJE BUFO-TRÁGICH EN VERS PER **C. GUMÁ** AB DIBUIXOS DE **M. Moliné**

Preu 2 rals.

Poden fer los pedidos nostres corresponsals.

DEMÁ DISSAPTE PUBLICARÁ

La Campana de Gracia

L' AUCA DELS PELEGRINS

NOTA.—Totnem que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mutuo, ó en sellos de franqueig al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d' estravíos, no remetent ademés 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls storean rebaixas

FILLAS DE EVA.

¿Entrém en la primavera
y ja ensenya tot aixó?
¿Qué deurá fer quan se trobi
al hell mitj de la caló?

De molta utilitat es
al menys així ho tinch entés
la *tercera*, sens la qual
ton cos no fora cabal

—¿M' has comprés?

Si per sort no ets animal
y tens la rahó com cal
sols ab un poch de atenció
trobarás la solució
de eix total.

L. N.

II

La *primera* es numera
y la *dos* part corporal.
Una mida de temps es
la *prima-segona-tres*.
Miraculós menjar n' era,
segons diuhen, *dos-tercera*,
Quart-segona es condició
per fer versos de debó
y 'l *total* si ets diligent
lo veus en aqueix moment.

L. V.

ANAGRAMA

Li agrada fer tant la *tot*
á n' al fill gran de 'n *Total*,
que de aixó diu que li vé
que boy sempre está malalt.

NIU DE GRACIA.

CONVERSA

—Bon dia: ¿es aquí que habita D. Ramón Serratosa?
—Si senyor.

—Voldria véure 'l.
—Es fora de Barcelona.
—Ah, caramba: ¿y ahont es?
—Vosté mateix ho ha dit.

MARIANO DE GRACIA.

TRENCA-CLOSCAS

VALENTÍ MENA

AVILA

Formar ab aquestas lletras lo titul de una comedia ca-
talana.

A. TILOP.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Instrument musical.
1 2 3 8 7 2 2.—Part de la persona.
4 5 8 7 8 3.—Nom de dona (diminutiu)
8 7 1 2 3.—
1 3 2 2.—Carrer de Barcelona.
8 7 4.—Riu.
8 7.—Planta.
6.—Consonant.
1 7.—Musical.
8 5 3.—Parentiu.
4 5 8 3.—Nom de dona.
8 5 3 6 3.—Poble catalá.
4 3 8 7 4 3.—Moltas casas ne tenen.
2 2 5 8 7 4 3.—Per prestar auxili.
1 3 8 3 4 5 6 3.—Nom de dona.

NOY DE SANS.

TERS DE SÍLABAS

• • • • •
• • • • •
• • • • •

Sustituhir los punts ab lletras de modo que llegidas ver-
tical y horisontalment, resulti: Primera ratlla: nom d' ho-
me.—Segona: lleminadura.—Tercera: nom de dona.

ESTRIPA-SOTANAS.

GEROGLIFICH

C. C.

IMS

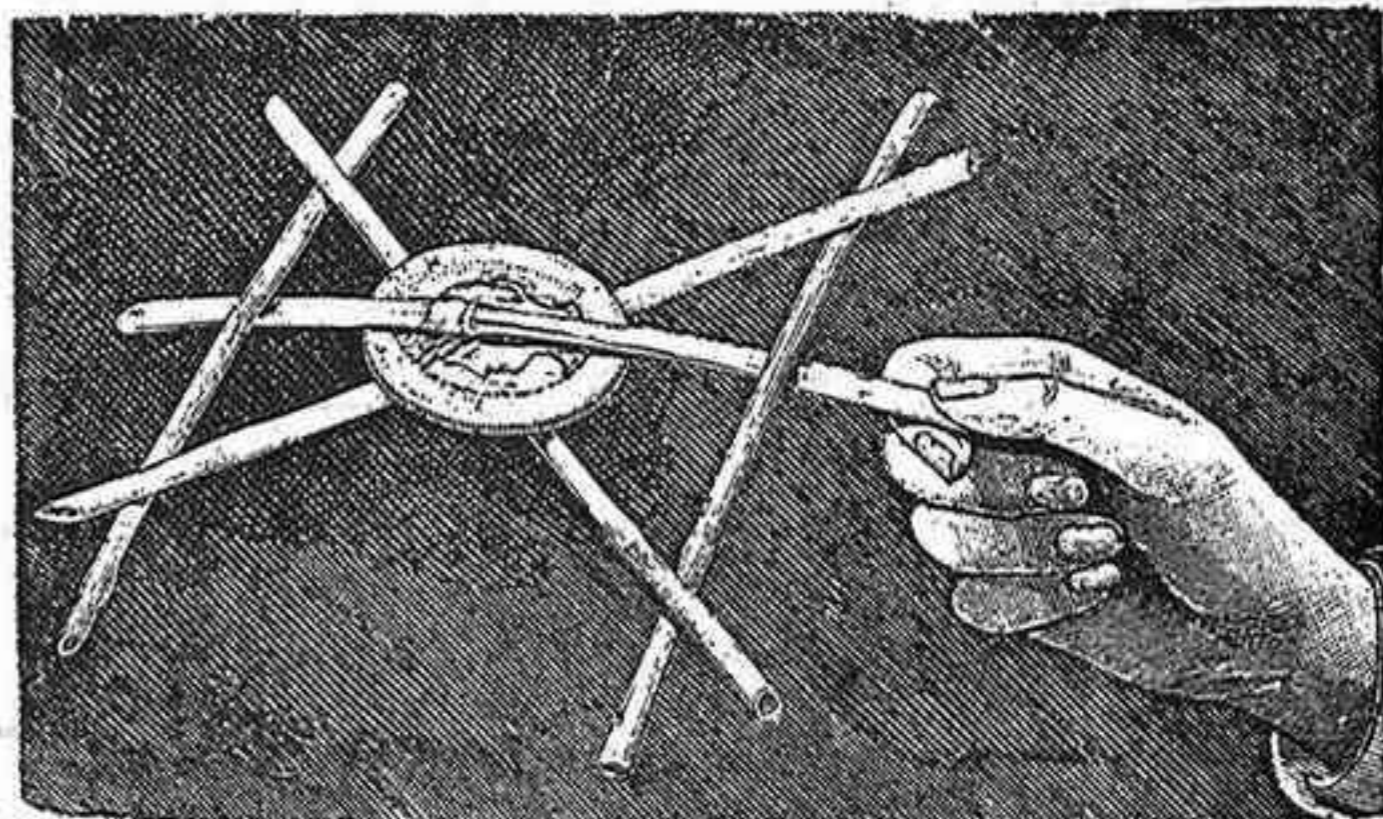
I

A

PZ

REY NANO.

DISTRACCIONS CASULANAS

(De la obra *Tom-Tit* de la casa Fuentes y Capdeville.)

LA MONEDA Y LAS CINCH PALLAS

Poch hi ha que dir d' aqnest joch un cop vist lo
dibuix; pero avants d' examinarlo, no deixa de
causar sorpresa l' assegurar que ab cinch pallas y
una moneda pot formarse una combinació sòlida
y ben lligada.

Barcelona.—A. López, Robert, impresor.—Asalto, 63.